

[Carlsen-Skiødt.]
i Forsvar, den vil kunne forsvare sig selv, men jeg synes ikke, der er nogen Anledning til at rette nogen Bebrejdelse mod den — det var jo særlig mod den konservative Presse, at der blev rettet Bebrejdelser.

Naar „Social-Demokraten“, Bladet her i København, havde til Overskrift — nu har jeg det ikke ordret, men det var saadan noget lignende som: Udsmidningerne er standset —, har dette Blad ogsaa misforstaaet Cirkulæret, saa vidt jeg har forstaaet. Tillægscirkulæret og den Forklaring, Ministeren gav af det oprindelige Cirkulære, sagde, hvad der jo ikke er noget at bebrejde Ministeren for, at have gjort opmærksom paa, at i Stedet for at foretage Overflytningen i Begyndelsen af Aaret for dem, hvis Indtægter laa for højt, skulde man foretage den i Slutningen af Aaret. Det er ikke udenom Loven.

Endvidere vil jeg ogsaa gerne i den Forbindelse spørge, om vi ikke kunde blive enige om ikke at bruge Ordet „smide ud“, for det forekommer mig, at det Ord bruges i agitatorisk Henseende. Det, der sker, er, at visse Medlemmer overflyttes til Fortsættelseskasser, og ikke andet. Det giver Loven Anvisning paa, og for Loven maa alle bøje sig, enten man er Arbejder, Husmand eller Haandværker; alle, der staar i de statsanerkendte Sygekasser, og hvis Indtægter er for høje, overflyttes, og hvis det saa viser sig i Løbet af nogen Tid, at deres Indtægt er dalet, flyttes de tilbage igen, saa „smides“ de ikke ind igen. Jeg tror ikke, at man skal bruge det Udtryk om Mennesker at smides ud eller ind, det kan man bruge om en Bold eller noget lignende, men ikke om Mennesker.

Det, som Sagen i Virkeligheden drejer sig om, er dette: Er det Klassen af Mennesker, der skal være det bestemmende, for at man kan blive staaende i en statsanerkendt Sygekasse, eller er det Indtægtsgrænsen, der skal sætte Skel? Jeg maa absolut holde paa det sidste. Det betyder intet for mig, om der tidligere har været fulgt en bestemt Praksis paa dette Punkt, ved Revisionen i 1927 blev det klarlagt, at denne Praksis ikke er holdbar, og dermed maa den være bortfaldet. Lov er Lov, og Lov skal holdes, indtil den ændres.

Der kunde i øvrigt være meget mere at sige til det, der har været sagt til mig. Der er sagt til mig, at jeg skal gøre Afbigt, det kan den højtærede Minister og jeg tale om, naar vi bliver ene to, og om meget andet, som Ministeren sagde i den Retning. Alt det skal jeg ikke komme ind paa, men blot sige, at for mig staar det saaledes, at

drejer det sig om ubemidlede Personer, kan jeg være med til en saglig Forhandling om, hvor Grænsen skal sættes, og om, hvad man forstaaer ved ubemidlede Personer, men jeg kan ikke være med til at forhandle om en Ordning, hvorefter det er saadan, at hvis man er Skrædder, kan man staa i Sygekassen, men hvis man er Skomager, kan man ikke være der med den samme Indtægt.

Socialministeren (Steincke): Det er i Tidens Løb hædet mig flere Gange, at jeg har hørt ærede Ordførere i temmelig lange Svar tage Ordet, efter at Ministeren har talt, og derefter bliver Ministeren siddende og svarer ingenting. Jeg har altid følt mig stødt derover, men det er ogsaa den eneste Grund til, at jeg tager Ordet, det skyldes en vis Høflighed overfor det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, at jeg efter hans lange Tale paa ny optræder, for det har ikke været mig muligt i denne Tale at finde noget, der kræver gentagen Imødegaelse.

Jeg ser bort fra saadanne Ting som hans Misforstaaelse af, at Provisorium er noget som helst i og for sig, eo ipso, ulovligt. Det er det ikke. Et Provisorium er under visse Betingelser lovligt ifølge Grundlovens § 25, det troede jeg, det ærede Medlem vidste; men hvorfor jeg skulde diskutere dette nærmere her i Anledning af et Cirkulære, der ikke en Gang kunde blive et Provisorium, ved jeg ikke. Naar jeg mener at burde sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, er det, fordi han stadig ikke vil forstaa, hvorledes min Stilling har været i Anledning af de Henvendelser, der kom, og fordi han nu igen — jeg kan ikke sige paa den for ham særegne Maade, men paa en i særlig Grad særegen Maade — forvred den Redegørelse, jeg havde fremsat.

Der skete en Henvendelse til mig fra Sygekasseseide. Ud fra det fordragelige Sindelag, der udmærker mig, og som ogsaa er naturligt for en Minister, svarede jeg: Jeg synes ikke, det vilde være rigtigt, om man fremsatte et særligt Forslag til Ændring af § 6, naar man vil lave hele den sociale Lovgivning om, fordi man maa regne med, at Oppositionen — og den Gang vidste jeg endda ikke, at man kunde befrygte det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen som Ordfører — vil betragte det som en direkte Udfordring til den, hvis man piller en saadan enkelt Bestemmelse ud.

Jeg sagde ikke til dem, at man skulde vente med at røre ved dette Forslag, til Folkeforsikringsforslaget var gennemført,